

Arrest

nr. 318 246 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE PRIJCKER
Marktplaats 36
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE PRIJCKER, en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 3 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2024 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, [B.S.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene nooit meer samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- *Vonnis echtscheiding dd. 03.10.2014*
- *3 betaalberichten: Maandelijks onderhoudsgeld Davo dd. 13.03.2024 en 18.03.2024 met drie bijhorende betaalbewijzen*
- *Verklaring derde ivm huisvesting; Huurcontract op naam van betrokkene dd. 30.03.2024*
- *6 ongedateerde foto's*

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Wat betreft het financiële engagement van betrokkene tegenover de kinderen, er werd door de Rechtbank vastgelegd dat betrokkene 150 euro (+ index vanaf 2014 zie vonnis) per maand per kind moet betalen. Kennelijk heeft hij het nagelaten zich aan deze afspraken te houden. Integendeel, de tussenkomst van DAVO was hierin vereist. Dit toont alleen maar aan dat betrokkene allesbehalve geëngageerd is naar zijn kind toe. Wat betreft de affectieve band met het kind. Er werd in het vonnis vastgelegd dat betrokkene om de twee weken een weekend zijn kinderen bij zich heeft. Om dit aan te tonen heeft betrokkene slechts 6 foto's van voorgelegd. Aangezien betrokkene en de moeder van zijn kinderen al bijna 10 jaar gescheiden zijn, kan men wel verwachten dat hij meer dan 6 foto's kan voorleggen om de band met zijn kind aan te tonen.

Om verblijfsrecht te kunnen ontfangen aan een kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de RVV). Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan dit niet worden besloten. De ongedateerde foto's kunnen niet overtuigen dat betrokkene heden een standvastige relatie onderhoudt met zijn minderjarig kind. Als er effectief een ononderbroken contact is geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige dochter, mag aangenomen worden dat papa meer betekenisvolle documenten kan voorleggen dan enkele foto's.

Het is aan de betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om deze standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen of nog om verzoeker *"het voordeel van verlenging van verblijf in het kader van de wet van 15 december te bevestigen voor een termijn langer dan 3 maand; zij het voor onbepaalde tijd"*, zoals hij vraagt in fine van zijn inleidende verzoekschrift en syntheseseminarie.

2.2. Verzoeker heeft er verder voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moeten in de syntheseseminarie *"alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*. Dit laatste artikel stelt, onder meer, dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, omdat het inleidende verzoekschrift geen middel zou bevatten:

"Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid 'een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.' Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregels of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel wel rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 3 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, onontvankelijk is."

3.2. In de syntheseseminarie beantwoordt verzoeker deze opgeworpen exceptie als volgt:

"Verzoeker zou bij zijn inleidend verzoekschrift onvoldoende rechtsmiddelen hebben gebruikt om zijn verzoek te motiveren.

Dat met melding via de j box; de raad van verzoeker melding kreeg van het rolnummer van inschrijving op 13 augustus 2024 van de inschrijving op rol.

Dat de raad van verzoeker op zijn stukkenbundel overmaakte aan de griffie van de raad voor vreemdelingenbetwistingen via mededeling van de J BOX op 14 augustus 2024.

Dat deze elementen dan ook tijdig gevoegd werd bij het inleidend verzoekschrift.

QUOD NON

Dat in het inleidend verzoekschrift formeel gesteld werd

Verzoeker bij toepassing van art 52§4,5de lid van het KB van 8-10-1981 een verzoek tot toegang tot het grondgebied neerlegde op 18-01-2024 in kader van de gezinshereniging met een minderjarig kind [B.S.] RR [...] en dit bij toepassing van art 40 ter §2 eerste lid 2de van de wet van 15-12-1980

Dat dit artikel o.m. stelt dat dit artikel van toepassing is wanneer de familieleden bedoeld in art 40bis §2 van toepassing is mits het de vader of de moeder betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig

identiteitsdocument en zij de Belg die recht heeft op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dat verzoeker in zijn overwegend deel duidelijk een rechtsmiddel heeft aangewend; zodat het verzoek dan ook rechtsgeldig werd ingeleid.”

3.3. Overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In zijn inleidende verzoekschrift leest de Raad, onder de titel “*Motieven tot vernietiging*”, een feitelijke uiteenzetting over de redenen waarom verzoeker niet zijn intrek wenste te nemen in het pand dat zijn ex-partner betrok. Hij stelt dat de contacten met zijn minderjarige dochter en diens moeder vlot verliepen en regelmatig zouden hebben plaatsgevonden in zijn woning. Hij vervolgt dat hij intussen alsnog zou zijn gaan inwonen bij zijn ex-partner en de kinderen en dat zijn ex-partner om deze reden DAVO heeft laten weten dat zij vanaf augustus 2024 geen recht meer heeft op tussenkomst voor het onderhoudsgeld. Hij voegt de mail van 26 juli 2024 van zijn ex-partner aan DAVO, een onderhandse overeenkomst die hij en zijn ex-partner op 22 juli 2024 opstelden en een adreswijziging die op 30 juli 2024 werd doorgegeven aan de gemeente. Hij betoogt verder dat hij, sinds hij opnieuw in België verblijft, werkt en zodoende de nodige financiële draagkracht heeft, maar dit alles werd doorkruist door de bestreden beslissing. Ten slotte merkt hij op dat hij, nu hij opnieuw inwoont bij zijn ex-partner, ook de tussenkomst van de mutualiteit zal kunnen genieten, waarvoor hij nog een attest zou hebben opgevraagd. Hij stelt om deze redenen te voldoen aan de voorwaarden die de Vreemdelingenwet bepaalt.

Aan de hand van dit betoog ontwikkelt verzoeker echter geen middel dat is gericht tegen de bestreden beslissing. Hij duidt noch concreet de rechtsregel die hij geschonden acht noch de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze rechtsregel heeft geschonden.

In antwoord op de voormelde exceptie van verweerder wijst verzoeker in zijn syntheseseminarie nog op het gegeven dat zijn beroep op de rol werd gezet door de Raad. Dit gegeven impliceert echter niet dat de Raad heeft vastgesteld dat verzoeker in zijn inleidende verzoekschrift een middel heeft ontwikkeld.

Vervolgens verwijst verzoeker in zijn syntheseseminarie naar zijn vermelding onder de “*voorgaanden*” in zijn inleidende verzoekschrift dat hij bij toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) zijn aanvraag op 18 januari 2024 had ingediend en dit in het kader van gezinshereniging met zijn minderjarig kind in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierop besluit hij dat hij “*duidelijk een rechtsmiddel heeft aangewend*”. Echter, het gegeven dat verzoeker in toepassing van voormelde artikelen zijn aanvraag voor een F-kaart had ingediend, betreft een louter feitelijke vaststelling, wat wordt bevestigd doordat verzoeker dit enkel heeft vermeld in de “*voorgaanden*” van zijn inleidende verzoekschrift. Hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij in zijn inleidende verzoekschrift een duidelijk middel ontwikkelde tegen de bestreden beslissing.

Verzoekers verdere betoog in zijn syntheseseminarie en op de zitting dat hij werd verhinderd middelen te ontwikkelen in zijn inleidende verzoekschrift doordat verweerder naliet hem tijdig toegang te geven tot het administratief dossier, is ook ontdaan van alle ernst. Allereerst wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven welke stukken verzoeker in het kader van zijn aanvraag had voorgelegd en wordt ook duidelijk gemotiveerd waarom volgens verweerder deze stukken niet volstonden opdat hem de gezinshereniging met zijn Belgisch kind werd toegestaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker mag ook worden geacht zelf kennis te hebben van de stukken zoals hij deze ter ondersteuning van zijn aanvraag voorlegde aan het bestuur. Aldus valt niet in te zien waarom verzoeker op lezing van de motieven van de bestreden beslissing niet in staat zou zijn om concrete middelen te ontwikkelen in zijn inleidende verzoekschrift. Verder moet worden opgemerkt dat verzoekers raadsman op 30 juli 2024 een brief richtte aan het bestuur om inzage te krijgen in het administratief dossier. Hij geeft zelf aan dat hij reeds op 31 juli 2024 inzage kreeg in het dossier, zodat het bestuur bezwaarlijk kan worden tegenworpen te hebben getalmd met het geven van toegang tot het dossier. Dat verzoeker op dezelfde dag dat hij inzage vroeg in zijn dossier reeds een beroep indiende en aldus niet wachtte op de reactie van het bestuur, terwijl de beroepstermijn minstens nog liep tot 7 augustus 2024, getuigt er eerder van dat hij zelf geen werkelijke interesse bleek te hebben in een inzage in zijn dossier voor het opstellen van zijn verzoekschrift, minstens betreft het zijn eigen keuze die hij thans moeilijk kan opwerpen om het gebrek aan een middel in zijn verzoekschrift te rechtvaardigen. Na kennis te hebben genomen van het administratief dossier op 31 juli 2024 had verzoeker trouwens nog de mogelijkheid om binnen de beroepstermijn een nieuw verzoekschrift in te dienen bij de Raad, wat hij echter naliet. Louter ten overvloede, wordt nog opgemerkt dat verzoeker zelfs in zijn

synthese-memorie er niet in slaagt een duidelijk middel te ontwikkelen dat is gericht tegen de bestreden beslissing. Hooguit licht hij nog eens toe welke documenten bij de aanvraag werden voorgelegd of deelt hij mee dat hij intussen onder de bijlage 35 zijn tewerkstelling heeft hervat, zonder echter enige kritiek te ontwikkelen op de beoordeling die omtrent de bij de aanvraag voorgelegde documenten in de bestreden beslissing werd doorgevoerd.

Verzoekers betrachting lijkt er vooral in te bestaan om voor de Raad alsnog het bewijs te leveren dat hij zou voldoen aan de voorwaarden voor de gezinshereniging, voornamelijk door te verwijzen naar zijn “*nieuwe*” situatie die hij probeert te onderbouwen met allerlei stukken die hij niet eerder voorlegde bij het bestuur in het kader van zijn aanvraag en die veelal ook dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Zo brengt verzoeker zowel kort voor als op de zitting zelf ook nog verschillende bijkomende bewijsstukken naar voor, zoals een mail van zijn ex-partner van 25 november 2024 met hierbij gevoegd betalingsbewijzen van onderhoudsgeld van augustus tot en met november 2024 en bijkomende loonfiches van september en oktober 2024. Hij gaat er hiermee aan voorbij dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefent. De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen aan de hand van de verschillende nieuwe bewijselementen en -stukken die niet reeds voorlagen in het kader van de aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat het beroep, bij gebrek aan een middel, niet ontvankelijk is. De opgeworpen exceptie in de nota met opmerkingen wordt aanvaard.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS